

עמרי לבנת שני שירים ונציאניים

א.

מְכַל מְרַפְסוּתֶיהָ וְצַפִּים סְכוּיָהּ הַפְחוּתִים.
יוֹם וְשֶׁמֶשׁ בָּא בַמְדֻרְכָה וּבְקַתְדֻרְלָה בְּזֶהָב
וּבְכָאִי וְנִצְיָה נִפְקָחוּ כְּנוֹפְרִים לְשֶׁמֶשׁ.
כָּל הַמְלָאכִים שָׁכְנוּ בּוֹנִצְיָה לְשׁוֹחַח,
יוֹם בְּיוֹם בָּאוּ הַמְלָאכִים בְּקַתְדֻרְלָה
עַד שֶׁעִיפוּ מִן הַשֶּׁמֶשׁ וְהִסְתַּלְקוּ בְּמֵאֲנָף
אֶל עֲרֵיהֶם מַעְלָה. לֵילָה בְּלֵילָה
נִטְשׁוּ צְלָלִים בְּקַתְדֻרְלָה.
אֱלֹהִים פִּתַר אֶת מְבוֹךְ הַמַּיִם בְּחֶשֶׁךְ,
לֵילִיּוֹת וְעוֹרְבִים זְקוּפִים
בְּמַעֲמָדָם עַל אֲשֵׁמוֹרוֹת הַמַּיִם.
לֵילָה בְּלֵילָה סְכוּיָהּ הוֹלְכִים וּפּוֹחֲתִים.
בְּכָל פֶּנֶת רְחוֹב מְכָרָה זֹעָה,
כָּל סְלַעֲיָה שְׁחָרִים,
כָּל לֵילָה הוּא שֶׁפֶל הַמְדֻרְגָה.

ב.

אֶת פְּגִי גּוֹגְנֵהֵיִם תְּמִיד סָבְבוּ הַכְּלָבִים
חֲמֻשִׁים וְשִׁבְעָה כְּלָבִים הָיוּ לְמִשְׁמָרָה.
מִקֵּס אֲרֻנְסֵט, רְנָה מְגָרִיט, פִּיט מוֹנְדְרִיאַן –
יוֹם יוֹם נִתְּנוּ דַעְתָּם בְּגִבְרִית הַכְּלָבִים.
אֶף אֶחָד לֹא עָמַד לְזִכּוּתָהּ כְּכֻלָּהּ.
הִיא יִשְׁנָה בְּחִיקָם וְהִתְרַחֲצָה עִמָּם
וְטַעְמָה אֶת סְלַעֲי הָעִיר הַשְּׁחָרִים
כְּמוֹתָם, תְּמִיד כְּמוֹתָם.
מִקֵּס אֲרֻנְסֵט, רְנָה מְגָרִיט, פִּיט מוֹנְדְרִיאַן –
יוֹתֵר מֵהֶם, פְּגִי גּוֹגְנֵהֵיִם יִדְעָה
שֶׁמַּעַל כָּל מַעְלוֹת הַכְּלָבִים
יֵשׁ בְּכֻלָּבֵיהָ יִשְׂרָה.

העיר תטבע
והיא הרי תהיה בביתה אתם;
תחלה ישחו ויפרפרו מעל המים,
אחר כך יכנעו למים, יחנקו, יתפגרו,
יתנפחו, אולי יתפוצצו ממים.
הכלבים לא יתנו עליה דעה
תמימים יטבעו אתה,
יושיטו לה ידים ורגלים כמצופי מים.
פגי גוגנהיים התכוננה תמיד,
כלביה יעמדו אתה בנסיונה.
מסתלקת חפתה בשמיכה
את מי החנק –
מקס ארנסט, רנה מגריט, פייט מונדריאן.